

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniæ Agrippinæ, 1602

Ex charitatis officijs in inuidiam vocatur. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

cio, vbi sese ad homines iuūādos trā-
tulit, & contentius agere coepit, odij
& inuidiæ aculei qui excussi videban-
tur, denuò in ipsū emissi sūt, sicut pau-
lò post explicabo. Quæ dicta sint, vt
robur Ignatij, & animi in studijs con-
tentio magis eluceat.

EX CHARITATIS OFFICI-

in inuidiam vocatur.

CAPVT II.

Studiorum tempore, non studijs
solum dabat operam, sed etiam
commouēdis vitæ exemplo scho-
lasticorum animis, & consilio moni-
tisque ad Christum adducendis. Nam
& antequā ad Philosophiæ studiū ag-
grederetur, nonnullos honestos iuue-
nes, ingenio & doctrina præstantes, i-
ta inflammavit, vt continuo rebus o-
mnibus se abdicarent. In ipso autem
Philosophiæ cursu, ab hac (vt diximus)
iuuandi alios occupatione, quasi mi-
nus propria & studijs apta ferè abstin-
ebat. Cursu verò peracto, optimos
quosque, & ad cultum cælestis doctri-
næ appositissimos adolescentes, ita ad
hanc perfectionis disciplinam incita-
uit, vt in eius ex Lutetia discessu, pluri-

mi

12 VITAE IGNATII

mi eius familiares, rebus omnib. nō
 cium remitterent, & in sacrae Religio-
 nis portum sese conferrent. Nemp-
 vsque eò diuini amoris ardore incen-
 sus erat Ignatij animus, vt quocunq-
 accederet, quo ipse ardebat igne, ho-
 minum mētes faciliè accenderet. Sem-
 per tamen virtutis illius comes erat
 inuidia. Ex quo magnę Lutetię tempe-
 states in illum sunt concitatae. Nam cū
 Ignatij opera, Hispani quidam eam
 morum vitæq; mutationem fecissent,
 vt omnia bona sua pauperibus largi-
 rentur, stipem ipsi ostiatim rogarent,
 & suis domibus relictis, in diui Jacobi
 hospitali domo diuersarentur: eius rei
 fama sēsīm spargi primū cœpta est.
 deinde hominū sermonibus ita per-
 crebuit, vt omnem academiā Parisi-
 ensē peruaderet, & varijs in vtram-
 que partem opinionibus oppleret. Hi-
 spani quidē certē nonnulli, homines
 nobiles, & cum hisce Ignatij iam tum
 discipulis amicitia necessitudineq; cō-
 iuncti, hoc factum illorum molestissi-
 mē tulerūt. Quamobrem ad eos cele-
 riter veniunt; homines, domū suam vt
 redeant, horrantur; contendunt preci-
 bus, vrgent minis, omnia miscent; per-
 suadere tamen nō possunt. Tū verò ira
 perciti,

perciti, armati multi, homines vi ab-
strahūt; in eā oppidi partē, in qua Aca-
demia est, pertrahunt; id tandem ex-
torquent, suis vt studijs finē imponāt,
animo suo deinceps obsequātur. Cū
autem eiusmodi consiliorum auctor
Ignatius haberetur, in summa offen-
sione apud multos erat. In ijs Petrus
Ortizius, eruditionis laude florens, rei
novitate fortasse permotus est, vt eius
doctrinam, de qua tam multa in vtrā-
que partem iactari audiebat, exami-
nandā, interiusque etiam perspicien-
dā curaret. Itaq; accusatus est apud fi-
dei Inquisitorē Ignatius. Quod simu-
latq; ille intellexit, nulla mora inter-
posita, vtrō ipsi iudici se sistit. Is tū e-
rat eruditus quidam grauisq; Doctor,
Mattheus Ori, ex Dominicana familia
Theolog⁹. Huic Ignatius, quid audie-
rit, narrat; se, siue verū id sit, siue quid
ipse aliud velit, præsto esse, vt sui ratio-
nē reddat. Iudex tranquillo animo ho-
minē esse iubet; eius quidem nomen
ad se delatum, nihil tamen sibi videri
cur timeat. Aliās item, cū studijs iā
confectis, iter ille instaret in Hispa-
niam necessarium, renunciatum est
Ignatio, inquisitum criminose in e-
ius vitam esse, rem ad fidei Inquisitorē
de-

delatam Quod ille audiens, nihil sibi
 cunctandum ratus, iudicem ipsum cō-
 uenit: illud etiam atque etiam orat,
 causam vti cognoscat, proque verita-
 te sententiam ferat. Sc quidem nō es-
 se iam solū, sed habere socios, de quo-
 rum fama, atque existimatione labo-
 ret: non esse integrū sibi, rem tantam
 negligere, & proficiscentem in Hispa-
 niam, falsos inanesque rumores de se-
 se dissipatos relinquere. Negat iudex
 crimē vllum in accusatione esse, quod
 Ignatio sit extimescendum; vana que-
 dam, atq; inania, hominum vel erro-
 re vel improbitate iactata, continet
 ait, quæ quod falsa ipsemet intellige-
 ret, se ne Ignatium quidem appellasse:
 cupere tamen se Exercitationum spi-
 ritualium eius librum legere. Quem cū
 legisset, ita probauit, vt eius describē-
 di peteret sibi fieri potestatem. De cau-
 sa tamen iudicanda, cū aut procras-
 tinare Ignatio, aut dissimulare vide-
 retur, ne veritas mendacij tenebris de-
 mersa iaceret, publicum scribam ad iu-
 dicem adducit: testes vocari iubet: po-
 stulat suæ innocentiae testimonium.
 Quod iudex veritati dedit: in tabulas
 scriba retulit: Ignatius scriptum acce-
 pit, vt cōtra falsi criminis infamiam,
 si quan-

si quando opus esset, hac videlicet re-
stificatione vteretur. Autores habeo
ex nostra Societate idoneos atque gra-
ues, qui Ignatij factum quoddam re-
ferunt, ad rem qua de agimus maximè
pertinens; quod quidem ego, tametsi
in alia libelli huius editione præterij,
propterea quòd Ignatius ipse in nar-
ratione de vita sua illud prætermisit,
tamen scribendum nunc putavi. Est e-
nim Ignatij moribus consonum, eius-
que animi fortitudini, atque prudètiæ
valde consentaneum. Narrant igitur
ij patres, eo ipso tempore, quo Ignati-
us nudis pedibus, ieiunus, tanto chari-
tatis ardore incensus, Rhotomagum
profectus est, vt eum hominem, qui
pecunia ipsum fraudauerat, iacètem
in lecto erigeret, atque afflictum re-
crearet (quemadmodum lib. 5. dicam) *lib. 5. c. 2.*
apud fidei quæsitorem tunc accusatū,
falsosque rumores per totam Acade-
miam Parisiensem dissipatos, multūq;
de illius bona existimatione apud im-
peritos fuisse detractum. Alij enim i-
psam ex conscientia fugisse affirma-
bant; alij vanam illam hominis sancti-
tatis speciem atque ostentationem e-
rupisset tandem, & in nihilū recidisse,
nimiaque omnia atque extrema tum
suspicio.

Cuspiciosa esse, tum periculosa: alij alia
 pro suo quisque sensu atque affectu
 loquebantur. Ea amicus quidam ad
 Ignatium scripsit, & ipsum de omni-
 bus que vulgo iactabantur, peraman-
 ter certiore fecit. Accepit amici lit-
 teras Ignatius Rhotomagi, in pla-
 tea fori consistens, atque è vestigio,
 publico Scribæ coram testibus acci-
 to, litteras quas à tabellario accepe-
 rat ostendit, docetque hominem, si-
 mul atque eas legisset, neque in ho-
 spitium reuersum, neq; cum villo mor-
 talium locutum, sese in viam dare, &
 Lutetiam Parisiorum regredi statuis-
 se. Atque huiusce rei testimonium
 à Scriba petit, quo ipso, & testibus
 prosequentibus, Rhotomago egres-
 sus est. Lutetiam ingressus, nihil pri-
 us habuit, quam rectà ad fidei inqui-
 sitorem pergere: illi fideliter simpli-
 citerque exponit, quid Rhotomagi a-
 micorum litteris cognouisset, quid
 ad falsam illam depellendam su-
 spicionem fecisset; seque
 (ait) totum in eius
 potestate fo-
 re.

FIRGA